

What the bleep do we know!?

door niels ruëll

IS het na moederdag en de dag van de noordzeegarnaal, vandaag de dag van de ongewone film? (zie ook *Mon petit doigt m'a dit*, D.E.B.S. en het over het paard getilde *Star wars*)?

Ook *What the bleep do we know!?* is namelijk een geval apart. Maar dan niet zoals de persmap en de affiches het bedoelen: die hebben het over een „verrassend nieuw soort film”. Het enige verrassende aan *What the bleep do we know!?* is helaas de knulligheid waarmee een erg interessant onderwerp wordt verknoeid.

Dat onderwerp is de kwantumtheorie, de theorie die brandhout maakt van de klassieke opvatting dat er een objectieve werkelijkheid bestaat, en dat wetenschappers die zo goed mogelijk moeten trachten te beschrijven. Volgens de kwantumtheorie is er helemaal geen objectieve werkelijkheid, en bestaan er alleen maar subjectieve waarnemingen.

In *What the bleep do we know!?* bouwen een aantal mensen op die idee verder. Enkele van hun vaststellingen: de tijd is veranderbaar; massa is een illusie; onze geest beïnvloedt direct onze tastbare werkelijkheid.

De makers van *What the bleep do we know!?* slagen in hun opzet de kijker aan het denken te zetten. Maar ze maken er zo'n knoelboel van, dat de kijker zich vroeg of laat in de steek gelaten voelt. Enkele van de naar voor gebrachte ideeën illustreren ze aan de hand van een verhaaltje over een gefrustreerde dove fotografe. Het roept nare herinneringen op aan schooltelevisie en slecht gemaakte voorlichtingsfilmpjes.

Het grootste probleem is dat de makers alles op een hoopje gooien. De visie van eminente wetenschappers wordt geplaatst naast die van amateur-filosofen. Sommige praatjesmakers maken het zo bont, dat je ze zelf kunt ontmaskeren. De vergaande uitspraken van anderen zijn moeilijker te beoordelen, omdat je in het ongewisse wordt gelaten over hun bevoegdheid. Pas tijdens de aftiteling worden ze voorgesteld.

De grootste zwetser van allemaal blijkt Ramtha te zijn, een beruchte new-agegoeroe. De Ramtha's School Of Enlightenment onderwijst hoe je lichaam kunt verjongen, en hoe je langer kunt leven dan je genetische code.

Mede door het enthousiasme van een aantal vedetten zoals Madonna en Drew Barrymore, is *What the bleep do we know!?* in de Verenigde Staten een fenomeen. Laten we hopen dat Europeanen beter bestand zijn tegen dit spirituele gezwets.

VAN: William Arntz, Betsy Chasse, Mark Vicente. **MET:** Marlee Matlin. 110 min.

☆☆☆☆

D.E.B.S.

door niels ruëll

WANNEER is een film zo slecht dat hij weer leuk wordt? Met wiens voeten speelt de regisseur Angela Robinson? En heeft ze met opzet de slechte smaak opgezocht of niet? Robinson is niet vies van camp.

Haar kortfilm *Chickula* — een samentrekking van *Chick* (meid) en *Dracula* — ging over een lesbische vampier, en in haar langspeelfilmdebuut D.E.B.S. zijn de belangrijkste personages twee lesbische vampen. D.E.B.S. opende vorige vrijdag Pink Screens, het filmfestival voor niet-hetero's, dat deze week in Brussel georganiseerd wordt. Toch is het geen nichefilm voor lesbische fans van camp. In de Verenigde Staten kampeerde de film in de hoogste regionen van de box-officehitlijst, en bracht hij 27,5 keer meer op dan zijn kostprijs. Dat bleef natuurlijk niet onopgemerkt. Disney heeft haar al gevraagd om een nieuwe Herbie-film te draaien, de reeks over de Volkswagen Kever waarvan we al twintig jaar niets meer hebben gehoord.

D.E.B.S. staat voor *Discipline, Energy, Beauty, Strength* en slaat op een geheime organisatie van spionnen. Hun gevaarlijkste wapens: een uiterlijk om Barbie jaloers te maken en een vermogen tot liegen waar Comical Ali nog iets kan van opsteken.

Het verhaal draait rond een ex-D.E.B.S. die op het slechte pad is geraakt en die de wereld in brand wil steken. Een team D.E.B.S.-studentes moet haar tegenhouden, maar de lesbische teamleidster wordt smoorverliefd op de aartsvijand...

Het handvol actiescènes ziet er goedkoop uit, en het verhaal heeft niet veel om het lijf. De regisseur lijkt enkel aandacht te hebben voor de eindeloze benen, de wiebelende kontjes en de uit de spannende hemdjies springende borsten van haar levende Barbies. Onthoud hun namen, want met zo'n looks zijn ze in Hollywood nog niet, ahum... uitgepraat: Jordana Brewster, Sara Foster, Meagan Good, Jill Ritchie en Devon Aoki (die in het heerlijke *Sin City* ook al een dodelijke oosterse schoonheid mag zijn).

De meisjes zijn in een schooluniform gestoken, zoals je die ook ziet in pornofilms. De rokjes zijn een centimeter te kort om nog voor minirok te kunnen doorgaan. En voor een keer is het niet onze fantasie die op hol slaat. De regisseuse doet er alles aan om de aandacht van de kijker te vestigen op het uiterlijke. De camera blijft net langer dan nodig hangen bij een been of een boezem. De meisjes moeten opvallend veel trappen doen of schommelen (desnoods aan het plafond van

een restaurant), en vechten zonder de make-up te verknoeien.

Te dom voor woorden.

VAN: Angela Robinson. **MET:** Jill Ritchie, Sara Foster, Jordana Brewster, Devon Aoki, Meagan Good. 91 min.

☆☆☆☆

Mon petit doigt m'a dit

door niels ruëll

HET leuke aan een filmindustrie als die van Frankrijk is dat er plaats is voor films in alle soorten en maten. *Mon petit doigt m'a dit* is bijvoorbeeld een verfilming van een boek van Agatha Christie. Waar halen ze toch het idee om anno 2005 Agatha Christie vanonder het stof te halen, en op de koop toe te kiezen voor Tommy en Tuppence Beresford, haar minst populair speurders?

Een stoffige film heeft de regisseur Pascal Thomas er in elk geval niet van gemaakt. *Mon petit doigt m'a dit* is een typisch Agatha-Christiespeltje: als het niet de dove dominee is die mij op het kerkhof heeft neergeknuppeld, wie dan wel? Zijn meid? De zondagsschilder?

Het wordt allemaal erg tongue-in-cheek gebracht door een cast die zichtbaar genoot van de verkleedpartij. Vooral Catherine Frot is aanstekelijk als de bemiddelde huisvrouw Tuppence die het niet kan laten om haar neus in andermans mysterieuze zaken te steken.

De mise-en-scène is tot in de puntjes verzorgd; de candelaar op het dres-soir staat precies waar hij moet staan. Behendig verandert de regisseur naar believen van register: *Mon petit doigt m'a dit* gaat afwisselend voor burlesk, suspense, mysterie. En zo kabbelt de film rustig naar zijn einde.

De onbenulligheid wint het jammer genoeg van de speelse pastiche. Wellicht moet je Frans(talig) zijn om de georkestreerde waterval van darte dialogen en de taalspeltjes naar waarde te schatten.

VAN: Pascal Thomas. **MET:** Catherine Frot, André Dussollier, Geneviève Bujold. 105 min.

☆☆☆☆

Web of the witch

door niels ruëll

DE kinderjury van het wereldfilmfestival Open Doek bekroonde *Web of the witch*, een vrolijke en kleurrijke, maar ook griezelige Bollywoodfilm. Dankzij de prijs komt de film nu ook in roulatie. Het zal misschien een beetje zoeken zijn naar een bioscoop waar ze hem draaien (voorlopig alleen in de Studio Scoop in Gent), maar het loont de moeite.

Web of the witch is een film met schwing. Hij is geschikt voor kinderen die niet meer bang zijn van de boze heks, en gegriezel waarderen. De heks is er namelijk geen om ruzie te mee maken. Ze ziet er eng uit, en doet ook erg eng: ze drinkt bloed en verandert iedereen die haar huis durft te betreden in een dier.

De heldin van het verhaal is Chunni, een stout meisje zonder manieren. Als de grond haar onder haar voeten te heet wordt, doet ze telkens alsof ze haar voorbeeldige tweelingzus Munni is.

Na een zoveelste lelijke streek van Chunni, moet Munni op de vlucht slaan voor een razende kippenlachter. Ze verschuilt zich in het huis van de heks die het onschuldige kind verandert in een kip.

Om haar zus te redden, doet Chunni iets wat de rest van het dorp niet durft: ze trekt ten strijde tegen de heks.

Het spannende en griezelige verhaal wordt met flair verteld. De regisseur Vishal Bhardwaj houdt er het tempo flink in, en maakt de huiver verteerbaar met een flinke dosis humor.

Munni's kattenkwaad past in de traditie van belhamels als pakweg de Witte van Zichem, maar omdat *Web of the witch* een Bollywood-product is, beginnen de acteurs soms ook te zingen en te dansen.

Het lijkt een tegenstelling, maar het is er geen: *Web of the witch* is feel-goodgriezel voor kinderen.

VAN: Vishal Bhardwaj. **MET:** Shweta Prasad, Shabana Azmi, Makarand Deshpande. 88 min.

☆☆☆☆

D.E.B.S.: Barbie redt de wereld. © rr

van de vorige twee films haast non-stop. Alleen: ze is gewoon niet goed gebracht. Lucas is een goochelaar met zijn technische trukendoos, maar het abc van een degelijke montage is hij vergeten. Dat vliegt en dat flitst maar, en de helft van de tijd weet je niet waar je zit naar te kijken.

Sommige sequenties zijn zo amateuristisch in beeld gebracht, dat het iedere poging tot spanning, humor of emotie ondermijnt. Het is als kijken naar iemand die een computergame speelt: er gebeurt veel, maar het is absoluut niet interessant.

Lucas mist de uitgelezen kans om met zijn laatste film een epische of zelfs mythische dimensie te geven aan zijn levenswerk. Ieder op zich hadden alle *Star wars*-films hun onvolkomenheden — zacht uitgedrukt. Maar door de nostalgie van de herinnering van twee generaties, het historische belang, en de enorme hoeveelheid fans, zijn de bordkartonnen figuren van *Star wars* een stuk popcultureel erfgoed geworden.

Het verhaal dat alle verhalen samenbrengt en in een definitieve plooi laat vallen, moest dat verzilveren. In de *Lord of the Rings*-films gebeurde dat bijvoorbeeld: 1 + 1 + 1 was daar meer dan drie. *The revenge of the Sith* geeft echter geen diepere dimensie aan het verhaal. Zelfs de geboorte van de Messiaanse helden, Luke Skywalker en prinses Leia, mist ieder gevoel van echte epiek.

George Lucas is ooit als een getalenteerde kunstenaar overgelopen naar de Dark Side van de commercie, en heeft zichzelf wijsmaakt dat dat niet waar is. George Lucas is Anakin Skywalker.

VAN: George Lucas. **MET:** Hayden Christensen, Nathalie Portman, Ewan McGregor, Ian McDiarmid, Samuel Jackson, Frank Oz, Christopher Lee. 154 min.

☆☆☆☆